

Obama, Harvey Milk i Ciutadania

- Cap president dels EUA havia demostrat respecte als gais i comprensió pels seus problemes

IAN GIBSON

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.02.09*

Un cop passats els fastos i les festes, la gresca i l'alegria, l'eufòria, les llàgrimes, les rialles i la sorpresa, ja està instal·lat en el poder Barack Obama. En el poder enfront de les dures realitats. Amb ritme trepidant ha començat a complir les seves promeses electorals. Probablement, cap president en la història dels Estats Units ha fet tant en tan poc temps. Crida l'atenció l'exquisida cortesia amb què el nou ocupant de la Casa Blanca ha acomiadat l'anterior inquilí i la seva Administració, és a dir, sense ni una paraula pública de recriminació, però, això sí, amb un contundent rebuig implícit del règim passat.

Sens dubte Obama és el líder religiós ecumènic, amb aires providencials, que en aquests moments necessiten els nord-americans... i el món. Dic "religiós" amb plena intencionalitat. La retòrica obamiana, a diferència de la de Martin Luther King, no és insistentment cristiana, però en essència procedeix del Sermó de la Muntanya. No es tracta només de l'èmfasi que posa en els drets humans, l'ètica i el respecte al proïsme, sinó del recurs d'una potent crida a la fe. A la fe, més que a una deïtat hipotètica, com a mecanisme o actitud o filosofia vital per aconseguir resultats positius. Obama creu --ho ha revelat una vegada i una altra-- en la necessitat de tenir fe en la vida i fe en un mateix, de tenir confiança en les dues coses, sobretot en els moments més infaustos. El seu Yes we can! reprèn el

"tot és possible per a qui creu", atribuït a Crist, que solia increpar els seus deixebles precisament per la seva falta de fe (a Pere, per exemple, que, després d'iniciar amb excel·lent la seva arriscada caminada per les onades, comença a enfonsar-se quan li agafa el terror). El missatge d'Obama també remet al famós best-seller de Dale Carnegie sobre el meravellós poder del pensament positiu.

La fe que preconitza Jesús no és massa exigent. N'hi ha prou que tingui la mínima mida d'un gra de mostassa. Obama fa la impressió de saber el que diu en aquest sentit. Encara que no és exactament l'arquetípic selfmademan nord-americà, que comença gairebé sense res, tampoc l'hi han donat tot fet, ni molt menys. Suposo que estaria d'acord amb el refrany que diu "ajuda't i Déu t'ajudarà" o amb el "qui matina fa farina". En la crisi en què ens trobem, un líder mundial així, encarnació ell mateix d'una fe capaç de moure muntanyes, pot canviar o ajudar a canviar moltes actituds, moltes estructures mentals.

ENTRE AQUESTES l'homofòbia o, com prefereixo anomenar-la, l'homoaversió (una aversió pot incloure un factor fòbic, és a dir, de por neuròtica, però no necessàriament). Cap president dels Estats Units -- dels recents i, per descomptat, dels anteriors-- havia demostrat, que jo sàpiga, el seu respecte a la comunitat gai i, per extensió, entendre els seus problemes. Obama ho ha fet. I ho ha fet just en el moment en què la pel·lícula de Gus van Sant *Mi nombre es Harvey Milk*, amb el fantàstic Sean Penn en el paper del protagonista, està commocionant els públics europeus, entre aquests, l'espanyol. El guió de Dustin Lance Black es basa en una rigorosa investigació de la vida i l'assassinat, el 1978, del primer lluitador pels drets dels gais als Estats Units que va aconseguir

conquistar un lloc polític (el de regidor de l'Ajuntament de San Francisco).

Van ser temps molt durs per a ells, amb una ferotge oposició no només des de les files de la ultradreta cristiana, tant catòlica com protestant, totes dues enarborant el Antic Testament, sinó de sindicats i empresaris. Estava prohibit tenir una relació homosexual, ballar amb un altre home o freqüentar ambients explícitament gais. I amb l'amenaça afegida de la sida, que aleshores ja causava estralls. És impossible veure aquest admirable film a Espanya sense recordar que aquí, al cap de 30 anys de l'assassinat de Milk per part d'un rival polític homoaversiu, i malgrat una legislació avançada, pul·lulen els inquisidors de sempre.

PUL·LULEN i porfidiegen, sí. I no s'acovardeixen o acoquinen davant de la sentència emesa recentment pel Tribunal Suprem a favor de l'assignatura obligatòria d'Educació per a la Ciutadania, i juren pel seu Déu i per la seva Església que la recorreran davant del Constitucional i després, si és necessari, a Europa. I això perquè l'assignatura promou l'acceptació dels sexualment "diferents", no pas la seva exclusió o la seva condemna. Aquesta resolució confirma els resultats d'estudis fets recentment, que demostren que l'homoaversió continua sent endèmica a Espanya i font de constants agressions, tant físiques com psíquiques, sobretot a les escoles. Hi ha un moment a Mi nombre es Harvey Milk en què aquest mira de consolar per telèfon un jove gai que està a un pas del suïcidi, de convèncer-lo que la seva condició és normal. Aquest és el problema: els inquisidors continuen amb el dogma que un homosexual o bé és un degenerat o bé és un malalt, o les dues coses alhora, i es neguen a veure que els malalts potser són ells, i que la diversitat

afectivosexual, lluny de ser una abominació, és natural. ¡Quina gent! ¡I a aquestes alçades!

*Escriptor